

Hồi 64

Chốn Cô Đình Máu Nhuộm Đồng Hoang

Thế, đối với mấy câu nói của Bích Lệ Hồng càng khiến cho chàng cảm kích mười phần, một niềm an ủi rằng còn có người tưởng nhớ đến mình, và cá nhân mình đỡ cô đơn.

Nghĩ đến đây, niềm đau khổ vụt biến đi, nhường chỗ cho cái cười hân hoan, chàng liền gật đầu đáp lời:

- Đa tạ Bích cô nương chiếu cố, tại hạ lấy làm cảm động bồi hồi !

Bích Lệ Hồng nhìn thấy gương mặt đẹp tuyệt thế của Cửu Thiên Hiệp thoáng đượm sự hân hoan, khiến nàng vô cùng cảm động, chớp nhanh đôi mắt tiếp lời:

- Gia phụ có đi chung với tôi, chúng tôi thuê phòng ngủ, đối diện gian phòng của thiếu hiệp, tôi thừa lúc phụ thân đang vận dụng công lực nên bước sang, qua đây an ủi người một vài lời !

Cửu Thiên Hiệp cảm thấy chẳng an lòng, bèn tỏ vẻ thành thật nói:

- Vì đang đêm không dám quấy rầy người, nên tại hạ không qua bái phỏng được, xin miễn lỗi cho tại hạ.

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng khoát tay nói mau:

- Phụ thân sau khi rời Thiết Huyết bảo đối với người phụ thân ta có vài phần tha thứ, chí như câu chuyện đêm nay. Phụ thân ta được hai phái Vân Vụ và Cửu Hoa thân hành đến mời nên không thể khước từ được, tuy người đến đây nhưng người đã nhất quyết không coi thiếu hiệp là kẻ thù !

Cửu Thiên Hiệp lấy làm cảm động, nói:

- Mong cô nương thưa lại với Bích tiên bối, khi nào rồi việc tại hạ đến bái tạ !

- Qua canh ba chúng ta sẽ gặp lại !

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng vừa nói vừa bước ra ngưỡng cửa sổ, một tay khép nhẹ hai cánh cửa song, toan cất bước về phòng.

Cửu Thiên Hiệp vội gọi giật nàng lại:

- Bích cô nương, giờ ước hội bọn chúng lại đổi canh tư ! Cô nương chẳng nên đến sớm làm gì, một canh dài chờ đợi, xin cô nương hãy đợi canh tư nhé !

Bích Lệ Hồng cau mày nửa tin nửa ngờ hỏi:

- A ! Thật vậy sao ... ?

Cừu Thiên Hiệp dự dự đáp lại:

- Lúc đầu canh, ta nhận được tin tức ! Đây là một đối tượng duy nhất của chúng nó, chẳng lẽ giả ...

Bích Lệ Hồng ngạc nhiên hỏi:

- Tin tức ? Của ai truyền đến ?

Cừu Thiên Hiệp tỏ vẻ nghiêm trang nói:

- Một gã hán tử lùn nhỏ, chắc là người của Cửu Hoa phái và Vân Vụ môn sai đến !

Bích Lệ Hồng lấy làm ngạc nhiên chi xiết, bèn ra dáng giận dữ nói tiếp:

- Tại sao bọn chúng không thông báo đến phụ thân của ta, chẳng nhẽ Vân Vụ phái lại quá sơ sót như thế, một danh môn chánh phái, đâu làm những việc hồ đồ, coi rẻ chúng tôi như vậy kìa ... !

Cừu Thiên Hiệp thần thờ nói tiếp:

- Bích cô nương nhớ canh tư đến dự !

Bích Lệ Hồng mỉm cười nói:

- Nếu như thế, canh tư ta sẽ gặp lại nhau !

Nàng vừa nói vừa khép chặt cửa song, thoát một cái như cánh én lượn buông mình xuống đất chạy như bay sang khách điểm đối diện.

Cừu Thiên Hiệp đưa mắt nhìn theo sau lưng Bích Lệ Hồng, khi ẩn khi hiện chập chờn dưới ánh nguyệt mờ đến khuất dạng, một sự chua chát dâng lên tận cổ, chỉ cảm giác cuộc đời và biển khổ đầy sóng gió ba đào, thiên hạ mệnh mông, tình nhân loại không có thật ít người quan tâm nghĩ đến chính mình, chàng lại nghĩ chỉ có Bích Lệ Hồng là người thứ nhất ân cần và an ủi mình giữa lúc tinh thần đang lạc lõng bơ vơ.

Chàng đứng lặng người trước cửa song, nhìn thấy ánh trăng mờ ảo rơi vào một ngõ vắng, cô đơn mộc mạc và thật nghèo, nên bất giác chàng ngâm nho nhỏ:

Ngõ vắng, ai về qua xóm vắng.

Lẻ loi càng thấy lẻ loi nhiều

Nửa đêm ... chợt dậy nhìn ra cửa

Vài ánh sao khuya chiếu lập lòe

Đêm đã lạnh lùng trong vắng lạnh

Mình buồn, mình hát để ai nghe..

Chàng mượn một bài từ phá thể ngâm lên để giải muộn.

- Húy ! Người đang nghĩ gì thế ?

Một giọng nói êm như ru, vang lên ngoài song cửa, Bích Lệ Hồng ra đi bỗng quay lộn lại.

Cửu Thiên Hiệp giật mình nhìn kỹ lại hóa ra nàng bất giác mặt ngọc nóng hồng thẩn thờ hỏi:

- Bích cô nương ! Cô nương còn việc gì thế ?

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng mày liễu cong lên nở một nụ cười hàm tiếu, dịu giọng nói:

- Cuộc ước hội đêm nay tuy rất đông cao thủ, song họ vì háo kỳ mà lại đó thôi chứ không cố ý giết hại người đâu, nếu nhờ ra có việc động thủ trong muôn một, người hãy cố gắng nhẫn nại một đôi phần, vì chốn giang hồ đầy hỗn độn, người chớ khá gây náo trước đa số cường cừu đại địch !

Cửu Thiên Hiệp thở dài não ruột tiếp lời:

- Cửu mỗ đâu thích gieo thù kết oán mọi việc xảy ra ... vì hoàn cảnh bắt buộc đó thôi ! Đa tạ cô nương chỉ giáo !

Bích Lệ Hồng hơi thẹn cúi đầu, tay mân mê chéo áo, bằng giọng nói êm ái bảo:

- Phụ thân ta có nói, nếu Cửu Thiên Hiệp không gieo thù kết oán, tương lai sẽ là một ngôi thái đẩu võ lâm, sau vài mươi năm hành hiệp, tất nhiên người sẽ được tôn lên hàng minh chủ võ lâm, đến lúc ấy ... thì chúng ta ...

Nói đến đây, nàng cảm thấy khó nói hết lời, bất giác một sự hổ thẹn khiến nàng đỏ mặt tía tai, cúi đầu mà không nói nữa.

Cửu Thiên Hiệp nghe rúng động toàn thân, hỏi nhanh:

- Chúng ta thế nào ?

Bích Lệ Hồng ghen ngào, nói tiếp:

- Thôi ! Đêm đã khuya, người nên vào an nghỉ vì còn phải dưỡng sức giây lát đi dự hội ! Hãy nhớ lời cẩn thận nhé !

Đột nhiên ...

- Hì ... hì ! Ngộ ... !

Tiếng cười lạnh lạnh bỗng vang lên, âm điệu như “hách xì” bằng giọng mũi.

- Sột !

Một bóng người yếu điệu, từ trên ngọn cây cỏ thụ đối diện nhảy xẹt xuống đất như một cánh hồng lướt gió, vượt ngang qua khách sạn, chớp mắt không còn thấy đâu nữa.

Cửu Thiên Hiệp và Bích Lệ Hồng không hẹn mà đồng phi thân đuổi theo, nhưng đã chậm hơn một bước, bóng đen đã hòa mình trong bóng tối, không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa, chỉ thấy phố xá vắng tanh, chìm mình trong đêm tối hãi hùng.

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng cùng với Cửu Thiên Hiệp đi song song, cả hai buông mình rơi xuống trước gian khách điểm.

Bích Lệ Hồng cau mày tỏ vẻ nghi ngại, bằng giọng bí mật hỏi:

- Quái lạ ! Thiếu hiệp có nhận biết bóng đen ấy là ai không ?

Cửu Thiên Hiệp cười nhạt đáp:

- Gian tế ! Chắc là hai phái Vân Vụ và Cửu Hoa phái người theo dò xét tại hạ chứ ai ?

Bích Lệ Hồng lắc đầu, bằng giọng nói u buồn:

- Không ! Hai phái này không có nữ đệ tử, mà hình dáng và tiếng nói của bóng đen, lại tương tự ... một cô gái ... đấy thiếu hiệp ạ !

Cửu Thiên Hiệp ngạc nhiên kêu lên:

- Á ! Tại hạ không để ý !

Bích Lệ Hồng mỉm môi cười nhẹ tiếp lời:

- Một cô gái lại tương tự Phó giáo chủ Huyết Quang giáo đấy !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua lắc đầu trầm giọng:

- Có phải cô nương muốn ám chỉ Nhan Như Ngọc chăng, không có lý nào Nhan cô nương, vì lúc tại bến đò Bài bang, Nhan cô nương không cáo từ vì giận ta mà bỏ đi biệt dạng, thì nàng há chịu đến thành Phượng Hoàng này hay sao ?

Bích Lệ Hồng cau đôi mày liễu, bằng giọng nói quả quyết bảo:

- Ta là gái, nên đối với đàn bà, cô gái không bao giờ nhận lầm đâu ! Theo ý ta nhất định là cô ả chẳng sai !

Cửu Thiên Hiệp mỉm cười dịu giọng tiếp lời:

- Thôi, không cần bàn đến hấn nữa, vì chúng ta vẫn không đuổi theo kịp. Bích cô nương nên trở lại phòng kéo lệnh tôn lo lắng !

Bích Lệ Hồng lo lắng nói thêm:

- Người nên vào phòng nghỉ ngơi giây phút chứ !

Hai người không nói nữa, ai lo quay vào phòng người nấy.

Cửu Thiên Hiệp đâu còn thì giờ để nghỉ ngơi, chỉ lo thu xếp gọn hành trang, trong đầu lại nảy ra nhiều điều lo nghĩ, lại nghe tiếng trống điểm canh ba, chàng sắp sửa

hành trang, vắn tắt đèn dầu, đẩy nhẹ cửa song bước ra ngoài, nhắm thẳng về hướng Tây ngoại thành đi như gió.

Thủy Nguyệt đình nằm về hướng Tây cách thành Phượng Hoàng trên hai mươi dặm xa, đối với tài khinh cao siêu của Cửu Thiên Hiệp thì khoảng đường này chỉ cách trong gang tấc, nên độ hâm nóng một canh trà, Cửu Thiên Hiệp đã nhìn thấy xa xa là một cánh đồng hoang xanh mướt, chính giữa là một cái gò nhỏ, trên gò có một tòa nhà nghênh phong hóng mát rất nên thơ. Chàng đoán chắc tòa nhà này là Lãnh Nguyệt đình, nên nhẹ bước đi lần đến, khi chàng thấy chỉ còn cách độ ba mươi trượng nữa là đến Nguyệt đình, chàng bèn phi thân lên cây cổ thụ gần đấy, ẩn mình vào cành lá xum xuê, đưa mắt nhìn xuống Thủy Nguyệt đình.

Một hồi lâu ... xung quanh Thủy Nguyệt đình vẫn im lặng, chỉ có tiếng côn trùng kêu rả rít, ngoài ra không có tiếng động nào khác, hay bóng dáng một người nào.

Cửu Thiên Hiệp lấy làm khó nghĩ, chép miệng bảo thầm:

- Hay là cuộc hội ước này giống như buổi hội tại Cảo sơn lô phong, buổi hội không người !

Chàng lại tưởng “không đúng ! Chính mắt ta thấy trong thành Phượng Hoàng chẳng khác nào kỳ hội Long Vân, các môn các phái và cao thủ chật như nêm, nếu họ không dự hội thì đến đây để làm gì chứ ?”

Giữa lúc chàng đang trầm ngâm nghĩ ngợi, chợt nghe xa xa về Thủy Nguyệt đình, bỗng một tiếng hú vang lên:

- Hú ... ù ... u

Tiếng hú cực thảm liệt nghe điếc tai chát óc, khiến người nghe kinh tâm vỡ mật, thân mình bắt lên cơn sốt ngay.

Cửu Thiên Hiệp cố giương đôi mắt nhìn về hướng tiếng hú !

Chỉ thấy sương bốc mờ trời, màn đêm đầy mịch ánh trăng non bị chìm sau bức màn sương mờ nên không trông thấy gì cả.

Cửu Thiên Hiệp khế nhích mình toan phi thân chạy đến đấy xem, lại nghe tiếng hú bị tắt nghẽn và biến thành tiếng kêu thảm thiết, vẳng theo ngọn gió truyền tới ... tiếng dứt quãng:

- Huyết quang giáo.. tàn nhẫn ... thái ... quá ... độc ...

Nhưng bị chiều gió lúc thổi lúc ngưng, âm điệu và lời nói bị đứt quãng ... và không nghe rõ nữa.

Cửu Thiên Hiệp không dự nữa, nhích mình trở thuật phi hành từ trên cành cao cổ thụ nhảy vọt về hướng tiếng hú, kề bên Thủy Nguyệt đình.

Một luồng gió thổi ngang mặt chàng, mùi máu tanh xông lên nồng nặc suýt nôn mửa.

Khi bước chân chàng hạ xuống sân Thủy Nguyệt đình, đôi mắt đảo nhìn tứ phía, chàng kêu rú lên kinh khiếp:

- Ối ... trời !

Cừu Thiên Hiệp mở to đôi mắt nhìn lại lần nữa, chỉ thấy một cảnh tượng rừng rợn hiện ra trước mắt, một trường thảm sát vừa xảy ra Đông, Tây, Nam, Bắc tứ hướng đều có thây người, máu huyết chảy tràn ướt cỏ, nào là óc người trắng xóa, huyết đỏ loang bồng ướt đầm cả mặt đất, chứng tỏ trận thảm sát này xảy ra chẳng bao lâu.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thảm trạng khủng khiếp, rồi bước đi một vòng quan sát mấy tử thi.. một, ba, năm bảy vẫn chưa nhận được kẻ xấu số là ai ... vì mấy thây này mặt mày nát biến, thân mình lại không toàn vẹn, nên khó nhận ra ... chàng nhìn đến cổ tử thi thứ mười một ... đột nhiên chàng kêu lên kinh hoàng !

- Trời ! Thọ tinh phủ quân Cầm Chánh Ngươn !

Tuy cơ thể của Thọ tinh phủ quân Cầm Chánh Ngươn cũng bầm dập nát biến như những xác chết khác, nhưng chàng nhận ra được ngay, chỉ vì Vân Vụ môn, một trong ba phủ quân là Thọ tinh quân Cầm Chánh Ngươn ... thường sử dụng ngọn bút phán quan, sở dĩ Cừu Thiên Hiệp nhận ra là cạnh xác chết có ngọn bút phán quan đầu chuôi có khắc một chữ Cầm thì đúng là Thọ tinh chứ không ai khác.

Cừu Thiên Hiệp ngược mắt trông hai xác chết nằm cạnh Cầm Chánh Ngươn, khiến chàng kêu lên một tiếng “a” uất nghẹn mà đưa mắt nhìn quanh đấy trường ngo ngác đến độ mất hồn.

Nguyên chàng đã nhận thấy Vân Vụ môn tam đại phủ quân, đều chết tại đấu trường.

Lại thấy có ... vô số thây người nằm ngổn ngang la liệt nào là ...

Cửu Hoa môn “Cửu Hoa ngũ lão”, họ Hích, vẫn mặc áo cát, đeo ống sáo đồng, nằm quằn quại trên vũng máu, mặt mày nát dập, sáo đỏ, mặt đen, râu tóc nhuộm hồng vì máu đổ.

Thập bát la hán của Cửu Cung sơn, nằm la liệt, mười tám thây.

Không Không môn “Phú giáp thiên hạ” Ngô Trung Sanh chết một cách thê thảm, trợn mắt há mồm thất khiếu máu tuôn ra đông đặc.

Tứ tý của Thể Vân bang, bốn tên nằm ngả ngửa kế Thủy Nguyệt đình, ngực bể ruột lòi máu tuôn ướt đất, có lẽ bốn tên này bị ngón đại lực thủ pháp đánh chết.

Ngũ quỷ nhà họ Tiêu, lão đại là “Bỉ phát quỷ” Tiêu Chấn Nhân, lão tam là “Thích lịch quỷ” Tiêu Chấn Lễ, lão tử là “Du hồn quỷ” Tiêu Chấn Tín, ba quỷ trong Tiêu gia ngũ quỷ, nằm sóng sượt trên mặt đất, mỗi tên đều bị lợi khí xuyên vào huyết đơn điền, khuấy to vết thương bằng miệng bát thê thảm vô cùng.

Hai tên lùn núi Hàn là Hàn Sơn nhị quỷ. Lão đại là “Âm Dương tú tài” Thân như Liệt, lão nhị là “Tam xích phán quan” Thân Như Bích, cả hai nằm co quắp như hai đứa trẻ con, dường như chúng còn cảm hận sau khi chết, đôi mắt trợn lộ ra mi ẩn vài tia máu đỏ, hai bên khóe miệng chảy dài hai vệt máu tươi, trông rất thê thảm ...

... Còn nữa ... và còn nữa ...

Cửu Thiên Hiệp không dám nhìn nữa, vì quá bất nhẫn.

Mọi người chết một cách thảm thiết đau thương, thật rùng mình đến khiếp sợ, bãi hoang đêm tối thấy người nằm ngang dọc chông chênh, trông phảng phất như bóng quỷ trập trùng, cỏ cây biến thành ma binh, quỷ tốt, nhác trông qua tóc râu đều dựng ngược ... kinh khiếp đến hãi hùng.

Cửu Thiên Hiệp đứng ngẩn ngơ như lạc vào mê hồn trận.

Bỗng nhiên chàng sức nhớ tiếng kêu thất đảm lúc đầu có câu: “Huyết quang giáo !” khiến chàng chép miệng nói với mình: “Hừ ! Ta phải xem xét cho kỹ !”

Vừa nghĩ nhanh, vừa phóng mình tới trước độ ba trượng, đột nhiên, chàng kêu rú lên:

- Húy !

... . Vì chàng trông thấy một người cao lớn, nằm nghiêng trên mặt đất, mình mẩy nhuộm đầy máu, đầu óc bể nát không nhận được là ai ?

Chàng bèn bước đến một bên cổ cây ma quan sát, lại thấy người chết còn cầm trên tay một ống “Hổ đồng” cách đấy không xa, một cây côn bị gãy, chính là ngọn Hổ vĩ tam tiết côn cầm vùi dưới đất ...

Cửu Thiên Hiệp chép miệng than:

- Ôi ... vị này chính là Đa tử nhơn hùng ... Cổ Vạn Niên đây mà !

Chàng lại cúi đầu nghĩ ngợi ... “quái lạ ... kẻ nào mở màn thảm sát hại, kẻ ấy đích thị là một tay tuyệt thế kỳ nhân, chứ làm gì ... thời gian độ nửa canh gà, mà trên mấy mươi người cự phách giang hồ, lỗi lạc võ lâm bị hấn giết sạch ! Ai là thủ phạm việc này ? ... ”

- Huyết quang giáo !

Ai kêu ba tiếng “Huyết Quang giáo” một cách thê thảm ?

Nghĩ đến đây, chàng nhích mình phi thân tới trước, hầu tìm xem có một tên Huyết Quang giáo nào bị hại hay không, để mà tìm nguyên cớ và truy tầm.

Cừu Thiên Hiệp đảo thân mình trên không, như cánh nhạn trong nháy mắt chàng đã quan sát một vòng, chừng hai mươi trượng vuông, vẫn không tìm thấy dấu vết khác lạ nào, chàng lại không đủ can đảm nhìn qua mấy tử thi lần nữa, lại nghe trong thôn vắng tiếng chó xủa ma, ngoài đồng hoang gà rừng gáy rộ, tiếng đập cánh của bầy dơi, tiếng tỉ tê của loài dế, càng tạo thêm vẻ hoang vu thê thảm cảnh tượng thật bi sầu.

Cừu Thiên Hiệp không thể tin nổi cảnh thảm trạng trước mắt là thật, vì câu chuyện xảy ra đột ngột không tưởng tượng được, chàng cố moi óc suy nghĩ vẫn không tìm được điều gì mới lạ. Kết cuộc đến Thủy Nguyệt đình như người không mục đích, chỉ còn việc tìm xem dấu tích coi thủ phạm là ai ... kẻ giết người không lương tâm.

Bỗng nhiên, nhiều tà áo bị gió cuốn vang lên phần phật. Tám người của Võ Đương bát kiếm, tựa hồ như cùng đi song song với Cừu Thiên Hiệp lại Thủy Nguyệt đình.

Tám người vừa tròn thấy thân người nằm ngổn ngang, huyết tanh tuổi ướm mặt đất, khiến bọn chúng kêu lên khiếp đảm:

- A !

Một tiếng a vừa dứt, cả tám người lấy mắt ra hiệu cho nhau, đồng tước nhanh trường kiếm tủa ra vây chặt Cừu Thiên Hiệp vào giữa.

Võ Đương bát kiếm, người người khí giận xung thiên, mào râu dựng ngược, như chục nuốt sống Cừu Thiên Hiệp. Ngay lúc đó Huyền Tịnh quay thanh trường kiếm một vòng, lóe ra muôn ánh ngân tinh lạnh buốt người bằng giọng trầm khiếp thét to:

- Cừu Thiên Hiệp, mi độc hơn mãnh xà, thủ đoạn hung dữ hơn hổ báo sài lang, ta phải giết mi để trả mối hận này cho võ lâm !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua đã biết Võ Đương bát kiếm hiểu lầm mình, nên cao giọng nói:

- Quý vị muốn ám chỉ tại hạ gây nên trận kiếp sát tại Thủy Nguyệt đình này sao ?

Huyền Tịnh lão đạo run lên chòm râu bạc, tay kiếm giơ cao chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp rít lên căm hờn:

- Cừu Thiên Hiệp, đã rõ ràng như thế còn phải hỏi ai chứ ? Ta có dè dẫu mi bày kế đổi lại canh tử, để gạt anh em ta vào tròng, anh em ta lầm tin mà mắc kế diệu hổ ly sơn, để mi đến sớm để bề thi hành thủ đoạn tàn ác nhất thế gian ... Ta rõ cả, mi phân tán lực lượng võ lâm theo giờ hẹn để mi giết từng đợt một ... Ối chao ! Mi thật là tên ác sát hung thần, âm mưu nguy biến !

Hắn kêu la thảm liệt, và không cần sự suy xét, nên lời nói phảng phất như hắn đã chứng kiến cuộc diện.

Cửu Thiên Hiệp nghe qua tức nghẹn, cũng vì quá giận hóa ra cười hăng hắc âm ma vừa cười trầm giọng đáp:

- Ha ha ! Ha ha ! Huyền Tĩnh ! Người đừng hồ đồ như thế ... đã giàu óc tưởng tượng, lại thêm nói vu khoác.. Này ... lão Huyền Tĩnh ... lão có trông thấy tận mắt ... ai là thủ phạm trận sát kiếp này không ? Tại sao lão quá lảm lời như thế ?

Huyền Tĩnh dựng râu nạt to:

- Không ! Nhưng mấy xác người đủ chứng minh hành động của người !

Cửu Thiên Hiệp cau mày trợn mắt bằng giọng nói khiêu khích:

- Hừ ! Hồ đồ thật ! Mấy người chết họ dậy tố cáo với người à ?

Huyền Tĩnh vẫn cố chấp rống to như hổ đói:

- Chẳng phải người, thì còn ai vào đây chứ ?

Cửu Thiên Hiệp nghe qua khí giận bốc lên mờ mắt, cất giọng trầm hùng gất to:

- Nè ! Lão đạo ! Chớ lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng người quân tử, này lão Huyền Tĩnh ! Cửu Thiên Hiệp làm việc sáng tỏ như ban ngày, đối đãi mọi người như tiêu nguyệt phong quang, đã là kẻ trượng phu đi đứng quang minh ... chính đại, không bao giờ nghĩ đến độc kế, mưu mô !

Huyền Tĩnh không nhịn được, trợn mắt dửng mảy, mắng to:

- Câm mồm, ác tiểu tặc ! Ta còn lạ gì người, mở miệng là giả nhân giả nghĩa, đạo đức, chuyện vì chẳng ác chẳng làm, thôi hãy nộp mạng cho ta !

Huyền Tĩnh vừa mắng xong, tay hữu lay động kiếm dài, nhìn vào bảy người sư đệ nói lớn:

- Bạch hạc đệ nhất kiếm trận !

Vừa nói dứt, Huyền Tĩnh vẩy mạnh kiếm quyết xoay vòng “Càn” hướng về mặt Đông, kỳ dư bảy vị kia đều rống to một tiếng, đà kiếm lướt theo hình Bát quái, “khảm,坎, chấn, 震, tốn, 兌, khôn, 坤, đoài” tiếng hét như sấm vang, kiếm lượn tròn như bão táp, tỏa ra đạo hàn quang lạnh buốt người ... kiếm khí chuyển trùng trùng bao vây Cửu Thiên Hiệp thế mạnh như bài sơn đảo hải, nguy hiểm kinh hồn.

Ngay lúc đó, hốt nhiên, một bóng người màu tro xẹt ngang trời, thân hình như cánh đại bàng nâu đáp nhanh xuống tràng, đồng thời một giọng hiền hòa ấm như chuông ngân vang lên:

- Lão nạp Ngộ Phi có đây ... xin đạo huynh khoan động thủ !

Vị lão tăng vừa nói dứt, vội đưa mắt nhìn khắp bốn mặt trường, bất giác lão cứng nghẹn lời, buột miệng kêu lên khê:

- Ôi ! Lão nạp đã đến trễ nửa bước !

Gương mặt hiền lành hiện lên nét buồn rầu đáo đẽ, đôi mày thọ rung lên liên hồi, hai tròng mắt sáng rực như điện quang rọi thẳng khắp mặt trường nhìn vào số tử thi nằm lổp lổp, sau cùng ngược mặt nhìn Cừu Thiên Hiệp trân trân, lão sư lại thở dài não ruột hỏi:

- Tiểu thí chủ ! Cừu Thiên Hiệp ! ... lý nào ... lý nào, người nở phụ lòng thành của lão nạp ... Hoàn toàn.. hoàn toàn ... không thể tha được ... điểm nào ư ?

Nói đến đây, vị võ lâm Minh chủ đại đức cao tăng không chế ngự được lòng hiếu sinh nên nghẹn ngào ... bất giác hai dòng lệ lão tuôn đầy trên gò má nhăn nheo ... Lão đã khóc ... khóc vì thương người vì lỗi ... làm gì thất vọng ... đến cực điểm.

Võ Đường bát kiếm lúc đầu thí đấu khí thế hung hãn, nội tâm đối với Cừu Thiên Hiệp tuy đầy sự bất mãn, uất hận nhưng trước mặt Ngộ Phi đại sư chàng không dám thất lễ.

Huyền Tịnh lão đạo, bước nhanh tới một vòng tay thi lễ nói:

- Bát đồ đệ là Huyền Tịnh xin ra mắt chưởng môn minh chủ !

Ngộ Phi đại sư chấp tay trước ngực, lắc đầu đáp lời:

- Lão nạp xin hoàn lễ các vị ! Các vị nên quay về Võ Đường là hơn !

Huyền Tịnh há chịu quay về núi hay sao nên đồng dục nói:

- Cừu Thiên Hiệp vì hại giang hồ, tàn sát võ lâm, tội ác cực kỳ vĩ đại, lão chưởng môn là minh chủ võ lâm, lại tai ương mất lớp, sau này Cừu đại môn phái không thương hành tẩu giang hồ, luôn cả võ lâm đồng đạo. Nếu chưởng môn mở lượng từ bi ... thì sẽ di họa cho các giới võ lâm vô cùng vô tận !

Cừu Thiên Hiệp lửa giận bốc lên mờ cả mắt, song lễ có mặt Ngộ Phi nên vòng tay hướng vào đại sư trầm giọng:

- Lão chưởng môn, xin người nhận định cuộc thảm sát trên vài mươi người võ lâm đồng đạo tại Thủy Nguyệt đình ... thủ phạm có phải là văn bối hay không ?

Huyền Tịnh lão đạo phát tay áo rộng bước sấn tới trước, quát lên như sấm:

- Không phải người, thì ai vào đây chứ ?

Cừu Thiên Hiệp giận xám mặt, trầm giọng nạt to như chuông ngân:

- Lão đạo ! Cừu mỗ và Ngộ Phi đại sư đang nói chuyện chưa xong, người dám cả gan xen vào ư ... người nên biết thanh “trúc kiếm” của Cừu mỗ không vị nể đâu nhé !

Huyền Tịnh mặt mày xám ngắt, đưa tay nắm chặt đốc kiếm.

Ngộ Phi đại sư vội khoác tay áo rộng chặn lại, nhìn Cừu Thiên Hiệp trầm giọng:

- Cừu thí chủ, người có gì muốn nói với lão nạp ?

Cừu Thiên Hiệp nghe Ngộ Phi đại sư đổi giọng gay gắt, khiến chàng lấy làm bất mãn, nhưng chàng tăng hắng một tiếng, trầm giọng nói:

- Lúc văn bối rời miếu Thổ địa, lại gặp một tên hán tử lùn nhỏ đem tin lại, nó bảo là cuộc hội đồi đến canh tư mới khai mạc, vì thế văn bối tuân lời mới đến ... khi đến đây thì thảm trạng đã xảy ra, thì việc này đối với tại hạ tuyệt không liên hệ !

Ngộ Phi đại sư nghiêm giọng hỏi:

- Tiểu thí chủ không đối lão nạp chứ ?

Cừu Thiên Hiệp nói như hét:

- Nếu tại hạ gây ra trận thảm sát này, thì chuyện gì phải sợ mà chối quanh ! Đại sư hãy mở lòng quảng đại cao minh mà xét thử xem, vả lại lúc tên lùn đưa tin, có chứng Võ Dương bát kiếm nghe thấy, nếu không tại sao đến giờ này tám lão đạo mới vác mặt đến dự hội ?

Ngộ Phi đại sư rất đồi ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Huyền Tịnh đạo sĩ hỏi:

- Có như thế không ?

Huyền Tịnh lão đạo run ngay chòm râu đuột, đôi mắt chĩa ra những tia tóe lửa, bằng giọng trầm trọng đáp:

- Người lùn đưa tin có thật, chính mắt văn bối trông thấy ! Nhưng biết đâu đấy là gian kế của Cừu Thiên Hiệp, hấn sợ mối đoàn kết, nên mới bày kế phân tán lực lượng, đánh chết từng loạt một, thật là âm mưu tối độc ác đức vô vằn !

Cừu Thiên Hiệp cười ngắt tiếp lời:

- Đón gió bắt mình, chưa thấy mặt mà đặt hình dung, lời nói của đạo sĩ mà hồ đồ như thế ?

Huyền Tịnh rướn mình tới trước, toan động thủ.

Ngộ Phi đại sư đưa tay chặn lại, đoạn quay sang Cừu Thiên Hiệp dịu giọng hỏi:

- Xin thí chủ hãy miễn cho lão nạp nói thẳng một lời !

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khổ sở nói:

- Xin đại sư cứ dạy !

Ngộ Phi đại sư thở dài thường thuật, đoạn từ tốn bảo:

- Theo việc này mà suy luận, Thủy Nguyệt đình xảy ra án mạng làm chết hàng mười cao thủ, thí chủ là Cừu Thiên Hiệp nếu không tìm ra thủ phạm, bắt luận người có

can dự hay không can dự, cũng khó tránh mang tiếng độc thủ tâm lang ... hoen ố cả danh dự !

Cửu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, trầm giọng hỏi:

- Lão chưởng môn ! Theo ý đại sư thế nào ?

Ngộ Phi đại sư vẫn giữ vẻ từ hòa, bằng giọng nói êm trầm, song không ít lời nghiêm khắc:

- Điều thứ nhất: Trừ tiểu thí chủ ra, khắp gầm trời võ lâm không ai đủ tài lực gây nổi trận thảm sát này ! Điều thứ hai: cuộc ước hội tại Thủy Nguyệt đình, không do những điều ân oán võ lâm mà ra, mà chính do Cửu thí chủ mà có ! Điều thứ ba: những người dự hội chết không kịp trời và đã chết sạch, lấy ai chứng minh cho người không phải là thủ phạm vụ này ...

Cửu Thiên Hiệp vô cùng chán nản, bằng giọng bức tức hỏi to:

- Vì thế mà đại sư buộc tội vẫn bối là thủ phạm vụ này ?

Ngộ Phi đại sư vội chấp tay trước ngực, vẫn giữ lễ hiền hòa nói tiếp:

- A di đà Phật ! Xin tiểu thí chủ dần cơn giận, lão nạp chưa nói hết lời, tiếc thay ba điều như thế, tiểu thí chủ không thể khép kín miệng thiên hạ và dư luận sôi nổi trong giới võ lâm.

Huyền Tịnh lão đạo gật gù tỏ vẻ hài lòng, bèn cất tiếng chen lời:

- Lão chưởng môn dạy chí phải, vì dư luận sôi nổi trong mọi giới võ lâm ! Cửu Thiên Hiệp ... hôm nay chẳng ai để cho người thoát khỏi Thủy Nguyệt đình nửa bước !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua khí giận xung lên càng hông, tuy không dám động thủ ngay nhưng đưa tay chỉ vào mặt Huyền Tịnh nạt to:

- Các người khó thực hành ?

Chàng vừa hét bảo, lại vòng tay hướng vào Ngộ Phi đại sư, nói lớn:

- Đại sư đã cố chấp không điều tra minh bạch, tưởng dù có phần hiện chỉ vô ích ! Hãy đợi Cửu mỗ qua Miêu Cương trở về câu chuyện đêm nay quyết định tìm cho ra lẽ, tìm được chaân thung lũng sẽ giao cho lão chưởng môn chiếu cáo cho mọi giới võ lâm !

Nói xong, Thiên Hiệp nhấc mình, lên cao ba trượng, toan hướng vào cây cổ thụ lúc nãy chạy nhanh tới:

- Người có chạy đường trời !

Tám tên đạo sĩ Võ Đương kêu rống lên, tất cả tung mình nhảy lên cao đuổi theo như gió lốc, tám lưỡi kiếm dài lay động thành một đường gươm thông nhất, nhắm ngay đôi chân Cửu Thiên Hiệp vừa hạ xuống mà chém thật nhanh.

Cửu Thiên Hiệp giận tím mặt tím ruột, rống lên cực to:

- Cả gan thật !

Ngộ Phi đại sư thất kinh, buột miệng gọi nhanh:

- Chư vị đạo huynh Võ Đương, không được động thủ !

Huyền Tịnh không dám trái lệnh vội huýt lên một tiếng gió, Võ Đương bát kiếm vội thâu nhanh thế công, tám người hạ mau xuống đất đứng dàn đội hình chữ nhất trước mặt Ngộ Phi đại sư. Huyền Tịnh nghiêng mình vòng tay hỏi:

- Minh chủ dạy điều chi ?

Ngộ Phi đại sư thở dài nảo ruột bằng giọng nói ảm đồng bảo:

- Các vị Võ Đương ! Việc này cũng như gạo đã thổi thành cơm, người chết cũng không bao giờ sống lại, ví như Cửu Thiên Hiệp chính là thủ phạm, thì tương lai “hắn” sẽ nguy hiểm vô cùng, dù có ăn năn cũng không còn kịp nữa ... Nếu như không phải Cửu Thiên Hiệp là thủ phạm thì chúng ta có hại người oan uổng ... tội vạ muôn ngàn.

Huyền Tịnh cương quyết nói:

- Dĩ nhiên hắn là thủ phạm, minh chủ còn ngờ vực làm chi !

Cửu Thiên Hiệp cảm thấy không nhường nhịn được nữa, bèn hét lên một tiếng “hay thật” tay hữu cho vào bọc lấy ra thanh “khô trúc thánh kiếm”

- Soạt !

Kiếm rời khỏi vỏ, lóng lánh đạo kim quang, vàng rực cả Thủy Nguyệt đình.

Chín người có mặt nơi đây, không hẹn nhau gương mặt đồng sạm lại, tỏ vẻ giây phút quan trọng đã đến rồi.

Cửu Thiên Hiệp lay động trúc kiếm một vòng, hào quang túa ra trùng điệp, bằng giọng nói lạnh như băng hét bảo:

- Võ Đương bát kiếm ! Các người chớ bức hiếp người thái quá, nếu việc này do ta là thủ phạm, thì ta chừa lại tám lão đạo các người làm gì ? Còn việc này không phải ta là thủ phạm, thì ... ta há chịu nổi sự buộc tội của các người sao ?

Vừa nói dứt “Khô trúc kiếm” chuyển mình.

Ngộ Phi đại sư vội bước ra đứng trước mặt bọn Võ Đương bát kiếm, chấp tay trước ngực trầm giọng:

- Xin thí chủ vị tình lão nạp mà nên rời khỏi đây cho mau !

Cửu Thiên Hiệp vội hạ ngay trúc kiếm, chỉ vào Võ Đương bát kiếm nói to:

- Võ Đương bát kiếm mãi dùng lời nhục mạ tại hạ ... Tại hạ không nhẫn nhịn được nữa !

Ngộ Phi đại sư gượng dịu giọng:

- Xin thí chủ nhẫn nại đôi phần !

Cửu Thiên Hiệp toan trả lời bỗng nhiên một giọng nói lạnh lạnh vang lên xé không gian:

- Lão hòa thượng ! Sao mà vô lý thế ! Tại sao hòa thượng không gọi tám tên đạo sĩ mũi trâu đó nhẫn nại vài phần ?

Tiếng hét lạnh lạnh vừa dứt bóng người xuất hiện như vệt chỉ vàng, từ không trung hạ nhanh xuống mặt trường viện, khi người lạ vừa đứng yên, nhận rõ là cô ái nữ độc nhất của Bang chủ Bài bang Đằng Công Ngươn.

Đằng Hồng Tiêu đầu chít khăn vàng, mặc xiêm màu hoàng anh, trên tay cầm đơn kiếm, mặt phẫn ửng hồng, mày ngài xếch ngược, bước đến đứng kế bên Cửu Thiên Hiệp lại ngược nhìn Ngộ Phi đại sư hất hàm hỏi:

- Lão thầy chùa ! Kể xuất gia tại sao không bác ái công bằng, lại đi bênh vực mấy tên gian đạo sĩ !

Ngộ Phi đại sư vẫn điềm nhiên, bằng giọng nói hiền lành hỏi:

- Xin lỗi cô nương là ai ?

Cửu Thiên Hiệp sợ Đằng Hồng Tiêu lỡ lời mang họa, nên bước tiến cản trước mặt nàng, nhanh miệng bảo:

- Đằng cô nương ! Chẳng nên lỗ mắng, đại sư đây là chủ môn Thiếu Lâm phái, minh chủ của Cửu đại môn phái là ... Ngộ Phi đại sư !

Đằng Hồng Tiêu cau mày đáp:

- Bất luận là ai, nếu nói lời không ngay thẳng, hành động chẳng công bình, thì ta chỉ trích thẳng không sợ gì cả !

Ngộ Phi đại sư không lộ tia giận dữ nào, mà đưa mắt nhìn từ đầu đến thân cô gái cất giọng hiền lành bảo:

- Vậy cô nương đây là Đằng bang chủ tiểu thư, lão nạp chưa thấy nên không rõ, nếu có Đằng lão bang chủ tại đây, chắc là lão nạp không bị chỉ trích !

Đằng Hồng Tiêu cao mày lớn tiếng đáp:

- Lão sư ! Cha của ta sợ danh tiếng của lão sư lắm đấy ! Vì người là Bài bang chủ, còn tiểu nữ không bang chủ, chẳng sư môn nên chẳng ngại gì lão sư cả !

Ngộ Phi đại sư mỉm cười điềm đạm nói:

- Đẳng nữ thí chủ ! Lão nạp và Cừu thí chủ luận chuyện, không đề cập đến nữ thí chủ may mắn ... Tại sao nữ thí chủ lại nổi cơn thịnh nộ lôi đình ?

Đằng Hồng Tiêu bướng bỉnh đáp ngay:

- Chuyện của hần ta can thiệp được !

Ngộ Phi đại sư mỉm cười hỏi:

- Tại sao thế ? Nữ thí chủ là gì của Cừu thí chủ ?

Đằng Hồng Tiêu then đỏ mặt tía tai, hét lên lạnh lạnh:

- Kể xuất gia chớ hỏi lời này ! Ta là gì người hỏi tới làm chi !

Đột nhiên một bóng trắng đáp nhanh xuống tràng. Nhan Như Ngọc xuất hiện đột ngột, nàng phá lên cười lạnh lạnh phụ họa:

- Hay nhỉ ! Đừng nói tới làm chi ? Vậy người với hần liên hệ cách nào mới được chứ ?

Cừu Thiên Hiệp giật mình, đưa mắt nhìn nàng sửng sốt, lại buột miệng kêu lên:

- Nhan phó giáo chủ ? Nhan cô nương ... lại đến nữa à ?

Nhan Như Ngọc cau đôi mày liễu, cười nhạt hỏi:

- Ta lại đây không được hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua luống cuống, vội dùng lời phân biện nói:

- Tại hạ không có ý hỏi như thế !

Nhan Như Ngọc “hừm” một tiếng không nói tiếp mà tuốt nhanh trường kiếm quay nhìn lại đối diện với bát kiếm Võ Đương trầm giọng hét lên:

- Việc này không liên quan đến các người, có gì mà ngạc nhiên như thế ? Muốn chết hay sao ? Tiếc thay các người đến trễ một bước, nếu đúng giờ ... thì ... ha ... ha !

Võ Đương bát kiếm giậm xám mặt, tám người đồng tuốt nhanh trường kiếm thủ thế.

Ngộ Phi đại sư đưa tay chặn lại, mắt quắc to:

- Xin mời tám vị trở về tứ khắc, và phiền phức bẩm lại Võ Đương chưởng môn ... xin nói một ngày gần đây lão nạp sẽ đến báỉ phỏng, bao nhiêu việc đại sự đến lúc đó sẽ giáp mặt nói chuyện sau ! Các vị nhớ nhé !

Võ Đương bát kiếm nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc đối với cả hai bọn chúng có phần nể sợ, lại thêm Ngộ Phi đại sư có mặt tại trường, được nghe mấy lời nói sau này ... Khiến chúng cả mừng vì được thoát thân trong danh dự.

Huyền Tịnh lại cho kiếm vào vỏ, vừa dõng dạc nói cực to:

- Nếu không có minh chủ khuyến dụ, đêm nay ta quyết trừ tuyệt mi ! Âm chỉ Nhan Như Ngọc.

Nhan Như Ngọc cười khẩy nói:

- Được dịp may thì hãy chuồn cho sớm, đừng giở giọng khoác lác, nếu không có Ngô Phi đại sư tại đây, tám tên như các người bản cô nương sẽ đoạn sạch không chừa một mống !

Ngô Phi đại sư nhìn Võ Đương bát kiếm khoát tay thối thúc:

- Bát kiếm Võ Đương nghe theo lão nạp.. mau lên đường trời đã sáng kia rồi !

Võ Đương bát kiếm tám người uất hận bồi hồi, song chẳng dám nấn ná lại lâu, tất cả trở thuật khinh công nhắm hướng thành Phượng Hoàng chạy như bay biển, phút chốc đã mất dạng.

Ngô Phi đại sư nhìn thấy Võ Đương bát kiếm đã đi xa, bèn vòng tay hướng vào Nhan Như Ngọc trầm giọng nói:

- Phó giáo chủ ! Lão nạp có một việc muốn như giúp đỡ không rõ phó giáo chủ có đồng ý giúp lão nạp hay không ?

Nhan Như Ngọc tuy tánh tình ngạo mạn kiêu hãnh, nhưng đối với Ngô Phi đại sư nàng có lòng tôn kính mười phần, nên mỉm cười vòng tay đáp lễ nói:

- Có gì xin đại sư nói rõ xem sao !

Ngô Phi đại sư tỏ vẻ nghĩ ngợi bằng giọng nói chân thành bảo:

- Theo lời đồn đãi trên chốn giang hồ, quyển Thượng thừa Hoa pháp chân kinh của tể tự nhờ luân chuyển vào tay thuộc hạ của quý giáo, nếu phó giáo chủ có lòng nhân hậu, trong khi về quý giáo xét dò lại xem sao, ví như có thật thì tất cả tăng ni, đàn việc của Thiếu Lâm tự ... cảm đức đời đời !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động tận đáy lòng, đôi mắt tròn tròn như mắt hổ, nhìn thẳng vào mặt Nhan Như Ngọc.

Chợt thấy Nhan Như Ngọc tỏ vẻ không an, mắt phượng chuyển tròn lâu lắm nàng mới gượng gạo lên tiếng:

- Đại sư nói như thế ... hóa ra người của Huyết quang giáo đến quý tự trộm kinh hay sao ?

Ngô Phi đại sư khoát tay, lắc đầu nói:

- Lão nạp đâu ... đâu nói thế ! Lão nạp chỉ nói “nhờ luân chuyển” xin phó giáo chủ chớ nghĩ thâm ! Lão nạp xin tạ tội trước, và hầu nhờ giúp đỡ sau !

Ngô Phi đại sư vừa nói dứt, lại cất tiếng hú như rồng gầm, hổ rống, nhún mình phi thân vọt lên cao hàng năm trượng.

Thực là bậc minh chủ võ lâm, tôn sư một phái, công lực đến độ siêu việt tột đời, không có người sánh kịp.

Nhan Như Ngọc nhìn theo bóng Ngô Phi đại sư, đến mất dạng, thần sắc nàng biến đổi không sắc sảo như lúc ban đầu, lại đượm vẻ đau thương, đôi mắt chiếu những tia lo lắng, mặt phẫn ẫn vài nét buồn man mác.

Cừu Thiên Hiệp bước đến trước mặt nàng mỉm cười nói:

- Nhan cô nương ? Lại đây ta chỉ cho xem ?

Thâm ý của chàng muốn chỉ cho Nhan Như Ngọc xem xác chết.

Nhan Như Ngọc như người tỉnh mộng, gương mặt đang héo hắt vụt sáng rõ, bằng giọng nói nghiêm trang đáp:

- Đúng đấy ! Ta suýt quên mất, còn một vị cô nương đã nhảy ra can thiệp cho thiếu hiệp ... vậy sự liên hệ cả hai như thế nào nhỉ ! Ối chao ! Danh từ khá huê nhĩ, nào là Bài bang bang chủ thiên kim Đằng Hồng Tiêu ... vị cô nương còn đây không ?

Đằng Hồng Tiêu ẩn sau khóm hoa rậm, bao nhiêu lời của Nhan Như Ngọc nàng nghe rõ mồn một.

Cừu Thiên Hiệp sớm biết tánh tình của Nhan Như Ngọc bướng bỉnh lạ lùng, sợ nàng cao hứng nói lên những lời bất nhã trêu tức Đằng Hồng Tiêu sẽ xảy ra biến cố, bèn cao giọng gọi Đằng Hồng Tiêu:

- Đằng cô nương lại đây ! Vị này là Huyết quang phó giáo chủ Nhan cô nương tên là Như Ngọc ! Mọi giới võ lâm đều xưng tụng là “Hong hoa lệnh chủ”, chỉ một đóa hồng hoa lệnh chủ giao du khắp cả giang hồ ... người người đều thán phục.

Đằng Hồng Tiêu vội bước ra ngoài, đưa mắt nhìn Nhan Như Ngọc, lại nhìn Cừu Thiên Hiệp ... bèn dịu giọng nói:

- A ! Ngưỡng mộ quý danh đã lâu !

Giọng nói của Hồng Tiêu tuy dịu dàng song đượm vẻ khinh bạc.

Nhan Như Ngọc cười nhạt nói tiếp:

- Ngưỡng mộ ! Thật không dám, chỉ có ta ngưỡng mộ là có ! Đằng cô nương thật tốt nhất đời, Đằng lão bang chủ cứng con như ngọc ! Đã khổ tâm suy tính với cho được Cừu Thiên Hiệp vượt ngàn dặm đến Thần Châu ... dù thế nào cũng là thiên kim tiểu thư. Bang chủ chiều con là phải !

... Thật là lời nói chua ngoa đanh đá, trêu chọc một cách thần tình.

Tánh ý nữ nhi tế nhị như tơ, đối với ái tình tự nhiên ganh tị.

Đằng Hồng Tiêu tuy văn tài lỗi lạc, hơn Nhan Như Ngọc nhưng vì kinh nghiệm ở đời lại kém hơn, nhưng đối với những lời nói vừa qua của Nhan Như Ngọc, nàng há không nhận biết hay sao ? Vì thế mặt ngọc thoáng hồng, trầm giọng nói:

- Nhan phó giáo chủ ! Ta với người đều là phận gái, lời nói này là điều cấm kỵ của chúng ta !

Nhan Như Ngọc tại Huyết quang giáo nhất hô bá ứng, tại giang hồ hét tiếng động phong vân ... há chịu người cưỡng bách hay sao, nên nghe Đằng Hồng Tiêu nói, nàng nghiêm sắc mặt hỏi gặng:

- Nhan cô nương nói như thế đấy, có sao không ? Xúc phạm đến thanh dự Bài bang à ?

Đằng Hồng Tiêu chẳng nhu nhược, giọng cao trường kiếm hét to:

- Đừng giả giọng chua ngoa trước mặt bản cô nương !

Nhan Như Ngọc rống to:

- Cả gan cho ... nữ ngạnh đầu !

Đằng Hồng Tiêu thét lạnh lạnh:

- Bản cô nương sẽ tiếp người !

Nhanh như chớp hai vị cô nương nhảy vọt ra giữa tràng, cả hai giương mắt nhìn nhau lom lom, một trường kiếm, một đoản kiếm, họ thét lên một tiếng lạnh lạnh, ha đạo kiếm quang quay lượn một vòng, chớp mắt cả hai đã giao nhau một chiêu nẩy lửa.

- Keng !

Tia lửa nháng ra lấp lánh, kiếm phong cuộn gió kêu “ong ong” !

Cừu Thiên Hiệp thấy thế kêu rống lên:

- Đằng cô nương ! Nhan cô nương ... Việc ... việc gì phải động thủ ?

Nhan Như Ngọc tay kiếm vẩy như múa rồng, buột miệng hét lên thánh thót:

- Cừu Thiên Hiệp ! Người hãy bênh vực nó đi ! Nhan Như Ngọc quyết liều thân tử chiến ... !

Đằng Hồng Tiêu hét lên lạnh lạnh:

- Thiên Hiệp tại sao người không gọi ả dừng tay ?

Cừu Thiên Hiệp tuy có trong tay “khô trúc thánh kiếm” nhưng không dám tuốt ra phân giải, vì sợ kiếm phong phạm phải một trong hai nàng.

Hai vị cô nương nhảy nhót múa men, kiếm quyết mau tựa phong, kiếm khí tỏa ra sáng rực ... Chàng chỉ có hai tay không chẳng biết phải can gián bằng cách nào ... đó

đó, Cửu Thiên Hiệp chạy vòng quanh như nhà sư chạy kim đàn, miệng không ngớt kêu lên:

- Dừng tay ! Dừng tay ! Mau dừng tay lại !

Hai vị cô nương hỗn đấu kịch liệt, làm cho cát bụi ngợp trời kiếm phong réo lên như sóng gào gió thét, chẳng ai chịu dừng tay trước.

Bỗng nhiên ...

- Choeng !

Hai tiếng binh khí giao nhau, phát ra tiếng dội rợn người, hai vị cô nương cuộn mình thành một bóng vụt phân ra hai bên.

Nhan Như Ngọc chống kiếm thủ thế, gương đôi mắt tròn xoe nhìn Đằng Hồng Tiêu, lạt giọng nói:

- Hóa ra cánh bướm cài đầu, tốt đẹp bên ngoài trong ruột toàn là cỏ rác.

Đằng Hồng Tiêu rơi ngay thanh tuế kiếm, tái mặt nghiêng răng, nói chẳng ra lời thống khổ, nàng quá hổ thẹn với Cửu Thiên Hiệp, vì mới giao kiếm lần đầu, lại bị bại một cách chua chát ... thảm thương.

Cửu Thiên Hiệp thấy cả hai ngưng đấu, vội nhảy vào giữa, giang hai tay ra can gián, trầm giọng nói to:

- Hay lắm ! Đẹp tuyệt ! Kẻ tám lạng người nửa cân ! Ai chẳng thua ai ... Xin dừng tay lại nghe tại hạ can tỏ đôi lời !

Nhan Như Ngọc nghe qua bĩu môi cười nhạt nói:

- Thế nào ? Ai chẳng thua ai à ? Người hãy gương mắt, nhìn trên mặt đất xem.. thì rõ ?

Vừa nói, một tay nàng chống vào mạn sườn, tay hữu cầm kiếm chỉ vào lưỡi tuế kiếm của Đằng Hồng Tiêu bị văng nằm dưới đất xa xa, gương mặt ra chiều đắc ý bội phần.

Đằng Hồng Tiêu lòng đau như cắt, cúi xuống nhặt thanh tuế kiếm, nhún mình vượt qua mặt Cửu Thiên Hiệp, tay hữu lay động mạnh sử dụng đường gươm đã học năm ngày với Cửu Thiên Hiệp, chiêu “Thường thắng bát kiếm” của thiết thư tuyệt học, được bàn tay mềm mại lay động rất nhanh.

Đằng Hồng Tiêu sử dụng chiêu tuyệt kiếm lại thêm sự phần nộ đến cùng cực, khiến nàng dụng hết sức bình sanh phổ vào chiêu thế, tuy nàng chỉ lãnh hội được bốn chiêu, nhưng sử dụng thiên biến vạn hóa, khiến quỷ thần không lường được sự tân kỳ gió cuốn như phong lôi, thế rền nghe khiếp đảm, uy lực thật là kỳ tuyệt.

Nhan Như Ngọc tuy không có chiêu “Thường thắng bát kiếm”, nhưng nàng với Cừu Thiên Hiệp đã nhiều ngày cấp kiếm giao du rày đây mai đó, mỗi lần Thiên Hiệp giao thủ với ai, nàng đều có dịp quan sát rất tường tận, vì thế khi nàng trông thấy Đẳng Hồng Tiêu giở chiêu “Thường thắng bát kiếm” ra sử dụng, nàng đã nhận biết ngay, vội thu hồi trường kiếm nhẩy ra xa ... hướng vào Đẳng Hồng Tiêu nói lớn:

- Hay tuyệt ! Hôm nay Nhan Như Ngọc nhận thua người đấy !

Nói xong nàng chớp nhanh đôi mắt, hai dòng lệ vô tình lăn tràn trên đôi má, lại quay nhìn Cừu Thiên Hiệp uất nghẹn nói:

- Người xưa có nói sai đâu “Kẻ sĩ phu ba ngày, soi mặt một lần thấy khác”. Không ngờ ta cách người mấy ngày, mà người có kỳ duyên gặp hẹn má hồng tri kỷ ... Ôi ... cõi lòng Nhan Như Ngọc này ... có lẽ ôm hận từ đây !

Một vị phó giáo chủ vì tình lụy, không còn nghĩ đâu gì nữa ... nên mới thốt ra những lời đau khổ tuyệt vọng.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua như mình nhúng vào băng giá, lại không rõ Nhan Như Ngọc bảo gì ... bèn tỏ ra ngạc nhiên hỏi:

- Nhan cô nương, xin cô nương giải thích cho rõ ràng hơn !

Nhan Như Ngọc nghẹn ngào lắc đầu, bằng giọng nói cực bi ai bảo:

- Có gì mà người bảo chẳng rõ, trong thời gian mười ngày, mà người đem chiêu kiếm bí truyền thụ lại cho nàng, chỉ mà gấp thế ... nàng bại ư ... người sẽ thay nàng xuất đầu lộ diện, thì làm cách nào thua được ... Bởi vậy nhà người không tự nói “chẳng ai thua ai hay sao” ... Hôm nay ta biết người hứng thú lắm, dùng kiếm pháp của người đối phó lại Nhan Như Ngọc này ... Tại sao ... tại sao người chẳng tự tay giết ta cho phải chí !

Cừu Thiên Hiệp há mồm nói chẳng ra lời, chỉ buột miệng than:

- Việc này chỉ có trời hiểu ... hoàn cảnh của ta !

Nhan Như Ngọc cười lạnh lãnh tiếp lời:

- Hay lắm ! Vì có trời hiểu, nên trời mới an bài ! Thôi, ta đi !

- Nhan cô nương ...

Cừu Thiên Hiệp kêu lên nghẹn ngào.

Ngay lúc ấy, một bóng người xanh màu Bích Lục nương theo gió chạy như bay, không có một tiếng vang, một kiếm một người hiệp lại, mang theo một tia sáng xanh dờn, nhắm ngay Nhan Như Ngọc khích tới, như thanh long nổi cơn giận, xuyên phá chín tầng mây, thế mạnh và nhanh không thể tưởng được.